

Posudek na bakalářskou práci Kateřiny Noskové
HRANICE A ZPŮSOBY ZOBRAZENÍ NÁSILÍ V DOKUMENTÁRNÍM FILMU NA PŘÍKLADU
MASAKRU V INDONÉSII 1965-1966

Autorka se v předložené BP zabývá problematikou znázornění traumatických historických událostí v dokumentárním filmu. Nejde jí přitom primárně o etické otázky spojené s mediální reprezentací násilí (byť i tento aspekt je v práci zohledněn), jejím cílem je spíše zmapovat různé přístupy a tvůrčí strategie, které filmaři volí při zpracování těchto citlivých a zároveň společensky významných témat. Jako užší předmět zkoumání si autorka zvolila dokumentární filmové reprezentace Indonéského masakru z let 1965-66, který je označován za jednu z genocid 20. století.

Téma i cíl práce jsou jasně definované a pro účely BP je považuji za adekvátní. Struktura textu je přehledná, jednotlivé kapitoly na sebe logicky navazují a přispívají k postupnému rozvíjení tématu. Jediná část, která z mého pohledu není až tak nosná je kapitola 2.3, kde autorka poměrně podrobně představuje typologii dokumentů, nejprve podle Billa Nicholse a následně podle Davida Bordwella a Kristine Thompson. Jelikož předmětem jejího zkoumání jsou pouze 3 snímky a jejich zařazení v rámci daných typologií je spíše jen okrajovou součástí analýzy, nebylo myslím nutné jim v teoretické části věnovat takový prostor. Jinak ke zpracování teoretické části nemám výhrady - autorka pracuje s relevantní, převážně zahraniční literaturou, ze které vybírá teze, které jsou pro její téma podstatné.

Samotná analýza je také zpracována systematicky a pečlivě. Autorka si pro rozbor zvolila 3 dokumentární snímky: *The Act of Killing* (2012), *The Look of Silence* (2014) a *40 Years of Silence: An Indonesian Tragedy* (2009), které postupně analyzuje na základě několika kategorií (aktéři, hlavní témata, historicko-politický kontext apod.) Díky tomuto přístupu jsou dobře patrné odlišné přístupy a způsoby, pomocí nichž se tvůrci s prezentací traumatizujících událostí vyrovnávají. Zvolená metoda pak autorce umožňuje zodpovědět otázky, které si stanovila v úvodu a zformulovat závěry podložené vlastním výzkumem. Závěrečná kapitola přehledně shrnuje obsah práce a výstupy z analýzy. Co v ní naopak trochu postrádám je obsáhlejší reflexe, v níž by autorka synteticky propojila obecnější témata z teoretické části s poznatky z analýzy. V této souvislosti by bylo relevantní zasadit zvolené téma do širšího kontextu dokumentární tvorby s podobnou tematikou (vhodným referenčním rámcem by byly např. filmy o holocaustu, o nichž již bylo mnoho napsáno). Lépe by pak vyniklo, v čem jsou snímky pojednávající o indonéském masakru specifické, originální, či zda naopak inklinují k podobným schémátům prezentace jako filmy, které se vztahují k jiným událostem podobného typu.

Celkově práci Kateřiny Noskové považuji za velmi zdařilou. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení „výborně“.

V Praze dne 4.9.2024

Irena Řehořová